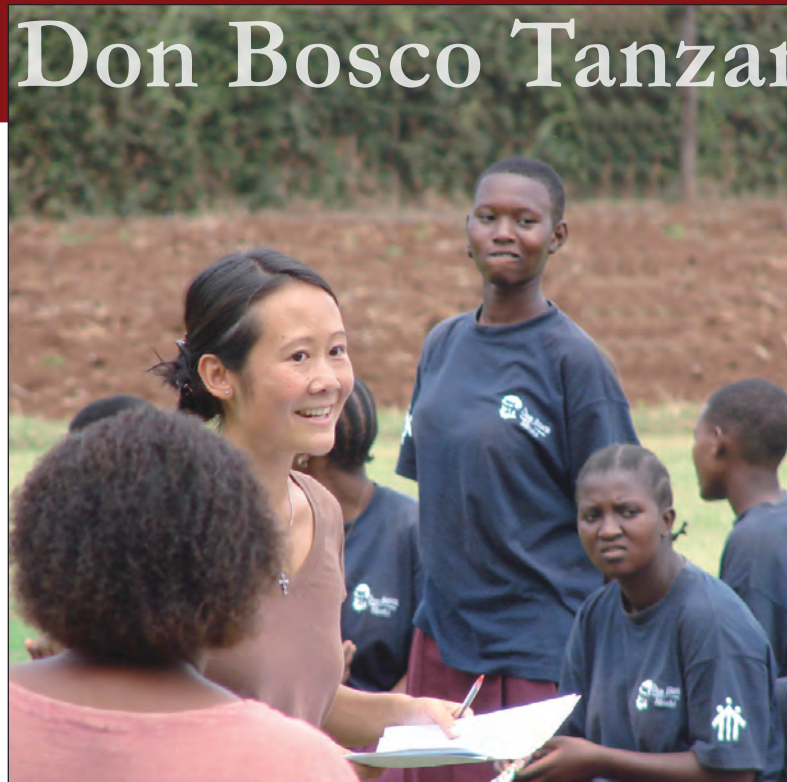

Missie Don Bosco Tanzania

Meer dan werk alleen

'POLE,POLE (LANGZAAM, LANGZAAM) IS HET LEVENSMOTTO VAN DE TANZANIAAN', SCHREVEN WE IN HET LAATSTE MISSIEVERSLAG, ZO'N VIER MAANDEN GELEDEN. NU WE WEER HET GENOEGEN HEBBEN NA TEDENKEN OVER ONZE BELEVENISSEN, UITDAGINGEN EN GEVOELENS, ZIEN WE ECHTER IN HOE SNEL DE TIJD IS VERSTREKEN EN HOEVEEL ER IS GEBEURD! WE VERTELLEN ER GRAAG OVER. MAAR LATEN WE BEGINNEN JULLIE EEN HERI YA PASAKA, OFTEWEL ZALIG PASEN TE WENSEN. IN HET DON BOSCO YOUTH TRAINING CENTRE HEEFT DE TIJD VAN VERNIEUWING DIT JAAR EEN ERG LETTERLIJKE BETEKENIS GEKREGEN. WE HEBBEN DE KRUIZEN DIE SOMMIGE VAN ONZE STUDENTEN DRAGEN VAN DICHTERBIJ MEEGEMAAKT EN HEBBEN HARD GEBEDEN VOOR HEN DIE DOOR MOEILIJKE OMSTANDIGHEDEN VERKEERDE PADEN ZIJN INGESLAGEN. EEN POGING TOT ZELFMOORD, EEN TIERNERMOEDER DIE HAAR LICHAAM VERKOOPT OM ETEN VOOR HAAR BABY TE KUNNEN KOPEN, HEBBEN ONS ENORM GERAAKT – ZOALS JULLIE ONGETWIJFELD BEGRIPPEN.

Natuurlijk is ons leven niet alleen drama en droevenis. Het alledaagse leven lijkt soms niet veel te verschillen van dat in Nederland. We staan (soms met moeite) op, gaan naar de mis, naar
w e r k

Sascha spreekt de leerlingen toe tijdens een speciaal ingelaste dag om de studenten met persoonlijke problemen moed in te spreken

(een trap naar beneden en tien meter verderop), we eten, ademen. Het geschiedt allemaal vanzelf... ook in Tanzania. Alleen huisbezoeken en dramatisch nieuws doen ons beseffen dat wij wel die levenszekerheid kennen - eten, huisvesting - waaraan het sommige studenten ontbreekt. Laten we daarom beginnen jullie te vertellen over de dagelijkse gang van zaken. In mei zijn we alweer een jaar en negen maanden weg uit Nederland en we moeten toegeven dat we zowaar verlangen naar Nederlandse vette happen. Dennis lag laatst zelfs met een knorrende maag in bed te dromen over bitterballen, broodjes frikadel en döner kebab! In het lesgeven en de contacten met studenten verloopt alles op ontspannen wijze. Kortom: we genieten nog steeds van Tanzania!

Een grotere missie

In ons vorig verslag schreven we al dat onze missie met de Salesianen twee kanten kent: een professionele/educatieve en een persoonlijke. Net als de heilige Don Bosco zijn we geroepen om zowel leraar als vriend te zijn. Hoewel we beiden nogal resultaatgericht zijn ingesteld en het beste onderwijs willen geven aan onze studenten, zien we ook wel in dat voor hen het leven veel meer omvat. Ons voornemen was dan ook om de studenten meer persoonlijke aandacht te geven en hard te werken aan onze Swahili spreekvaardigheid. We gingen vol enthousiasme aan de slag... tot de rector, fr. Ferrington, vroeg om 'wat' extra verantwoordelijkheid op ons te nemen. Door tijdgebrek was het voor hem moeilijk te bepalen welke hulp het centre moet bieden op het gebied van

beroepstrainingen en cursussen. Vandaar dat we druk aan de slag zijn gegaan met het opstellen van onderwijsprogramma's. Langzaam heeft hij de verantwoordelijkheid over het middelbaar onderwijsprogramma overgedragen aan Sascha. Sinds januari is zij officieel de coördinatrice van dit programma.

Sascha: Een school coördineren is voor mij een compleet nieuwe ervaring. Ik probeerde mij zo goed mogelijk in te werken in deze nieuwe rol, maar moest al snel de conclusie trekken dat echt niets vaststond: van schoolregels en vakkenpakketten tot aan intern beleid en organisatie. De vragen die ik had over vakken, studiestromen en het niveau van het Tanzaniaanse onderwijsstelsel werden beantwoord door de behulpzame Mr. Mambo, hoofdmeester van een soortgelijk onderwijscentrum als 'ons' DBYTC. Omdat men ervan uitgaat dat privé-kandidaten geen docenten hebben en dus in hun eentje moeten leren, zijn de vragen meer geënt op memoriseren dan op begrijpen. Daarnaast hoeven de studenten slechts in zeven vakken examen af te leggen. Dat betekent dat slechts twee vakken toegevoegd hoefden te worden aan het huidige pakket van onze Form III studenten. Na veel wikken en wegen - en binnen 24 uur verschillende versies van het roosters verder - besloten we Bijbelkennis en Engelse Literatuur toe te voegen. En, voor studenten die in de toekomst door willen studeren, het vak wiskunde.

Toen dit eenmaal vastgesteld was, begon onze zoektocht naar nieuwe leraren... die in geen velden of wegen te bekennen waren! Tanzania heeft - zo bleek - een groot leraren tekort, omdat de overheid voor te lange tijd meer geïnteresseerd was in stoelen, banken en schoolgebouwen dan in extra onderwijspersoneel. Gevolg: de schaarse gekwalificeerde leraren die er zijn, vragen steeds hogere salarissen... zo'n tien keer het modale inkomen! Na deze teleurstelling begreep ik niet hoe iedereen relaxed kon ademen toen op de eerste schooldag 125 studenten de klaslokalen binnenstroomden. De nieuwe vakken stonden wel op het rooster, maar waar bleven de leraren die ze moesten geven? Mijn collega's, inclusief fr. Ferrington, wachtten rustig een beslissing af... alsof ik kan toveren! Fr. Ferrington bleef maar zeggen: 'Geen zorgen, we redden het wel. Bid en God zal ons erin voorzien.' Zijn vertrouwen op Gods voorzienigheid spoorde mij aan

ook meer 'blind' te vertrouwen op God. Ik bad wel, maar had ik echt dat vertrouwen? Het zette me in ieder geval aan het nadenken. Net toen we hadden besloten de nieuwe vakken een maand later te starten, kwamen de benodigde leraren (en aspirant leraren die bij ons 'stage' gingen lopen) binnen. We hebben nog steeds niet genoeg leraren, maar genoeg om het programma voor alle 125 studenten draaiende te houden.

Sinds het opstellen van roosters en vakkencombinaties, houd ik me bezig met de organisatie en planning van het DBYTC. We zijn een eind op weg met de boekhouding, jaarbegroting, organisatiestructuur en personeelsbeleid, maar het einde is voorlopig nog niet in zicht. Graag willen we de komende maanden nog investeren in kennisoverdracht aan onze Tanzaniaanse collega's, zodat zij meer verantwoordelijkheden in het Centre kunnen overnemen. Dat ik door alle organisatieperikelen minder tijd heb om buiten lesuren met studenten te praten vind ik jammer. Ik spreek ze iedere dag, maar vaak over studieresultaten, gedrag- en geldproblemen etc. Het 'rondhangen' met de meiden en jongens zit er even niet in... voorlopig althans.

Dennis: Ondertussen ben ik gestopt als leraar civics (maatschappijleer/politicologie) om full time met het computeronderwijs aan de slag te kunnen. De omschakeling is niet alleen nodig, maar ook leuk, aangezien ik veel meer een-op-een met de studenten werk en ze wat persoonlijker kan aanspreken. Van januari tot maart heb ik geprobeerd de studenten de basisbeginselen bij te brengen aan de hand van de Tanzaniaanse computer syllabus voor middelbaar onderwijs... een ramp! Studenten moesten jaartallen, namen van computers en hun ontwerpers in hun hoofd stampen, binaire getallen naar hexagonale waarden kunnen omrekenen en nog veel meer 'abacadabra' aanleren die voor een nuttig gebruik van de computer geheel overbodig is. De arme studenten zaten te zwoegen op te moeilijke testen en raakten zo ontmoedigd dat ze zelfs praktische opdrachten - waarvoor zeeerder in de

rij stonden - minder leuk begonnen te vinden. Sinds kort is het programma daarom drastisch omgegooid. De middelbare scholieren krijgen zo praktijkgericht mogelijke training in MS Windows, Word, Excel en Access. Aan het eind van de rit krijgen ze weliswaar geen aantekening op hun middelbare schooldiploma, maar wel een certificaat van het Don Bosco Training Centre zelf. Hetzelfde gaat waarschijnlijk gebeuren met een programma voor Grafisch Ontwerpen en Webdesign. Ik heb zelf vol enthousiasme een online training voor Desktop Publishing en Webdesign afgerond... voorheen niet vermoedend dit uitgerekend in Afrika te zullen doen. In alle initiatieven die we zelf hebben genomen, worden we ondersteund door de rector en zijn raad. Hij is zo blij met de samenwerking met Fidesco dat hij de komende twee a drie jaar de coördinatie in handen wil leggen van Fidesco vrijwilligers. Uiteindelijk zal lokale staff geselecteerd en getraind moeten worden om het Trainings Center zelfstandig te kunnen runnen, maar daar is de tijd nu nog niet rijp voor.

Buiten de les

In onze korte kerstvakantie hebben we, omgeven door Tanzaniaans natuurschoon, tijd genomen om diep na te denken over de organisatie van en visie voor het Don Bosco Youth Training Centre. Onze eerdere missie met de Franciscanen in New York heeft ons geleerd dat het dichterbij God brengen van de jongeren missie nummer 1 is. Met het Don Bosco Youth Training Centre willen we meer dan alleen onderwijs aanbieden. Vandaar dat we in januari met verschillende nieuwe activiteiten zijn gestart; dagelijks sport en spel, drie keer in de week catechese, maandelijks een studentenmis en gebedsviering (met aanbidding en biecht) en bij speciale gelegenheden een 'lockin', een feestelijk weekendprogramma met eten en overnachting. Overigens willen we de extra aandacht ook aan onze mede-docenten meegeven. Etentjes, zoals voor Sascha's verjaardag op 10 april, zijn leuke informele gelegenheden waarbij we onze collega's zo in de watten leggen dat ze voor dagen stralen.

De Kilimanjaro

Er is veel te doen over de Kilimanjaro, sinds de milieubewegingen de berg betitelen als voorbeeld van klimaatverandering door het broeikaseffect. Volgens sommige experts is het broeikaseffect de reden dat er steeds minder sneeuw op de berg ligt en de gletsjers smelten. Mogelijk ligt er binnen twintig jaar geen sneeuw meer op Afrika's hoogste berg. Andere deskundigen stellen dat de voornaamste reden is dat de lokale bevolking steeds meer hout kapt. Omdat de rotsgrond de hitte meer geleidt dan het tropische woud - dat de koelte van de nacht vasthoudt, valt neerslag meer in de vorm van regen dan sneeuw.

Vanuit het Don Bosco Youth Training Centre zien we dat de hoeveelheid sneeuw op de berg voortdurend verandert. Vooral in het regenseizoen - nu wolken het zicht vaak belemmeren - worden we regelmatig verrast door de schoonheid van deze berg.

Persoonlijke perikelen

Hoewel het niet echt gebruikelijk is in Tanzaniaanse scholen, geven we sinds kort persoonlijke begeleiding aan studenten die zich verloren voelen en weinig toekomst zien. Vooral Sascha heeft, ondersteund door hoofdmeester Malale, veel gesprekken gevoerd. Zoals met Hellen (21 jaar), die op een dag na de lunchpauze met een bedrukt gezicht aan Sascha zei: 'Madam, u zegt dat ik vaak lach, maar eerlijk gezegd dwing ik mijzelf te lachen. Diep van binnen, lach ik helemaal niet maar huil ik. Ik ben verstoten door mijn familie. Mijn vader liep weg toen ik geboren werd en mijn moeder heeft mij achtergelaten bij mijn oom. Ik ben geen weeskind, maar zo voel ik mij wel. Mijn oom wil mij zelfs geen geld geven om een potlood te kopen'. Hellen's verhaal over moeilijke omstandigheden 'thuis' is niet nieuw. Haar gedwongen glimlach maakt ons wel alerter naar andere studenten toe. Wie weet wat eronder schuilt?

Helaas hebben we ons de afgelopen maanden meer zorgen gemaakt om met name de meiden. Een grote schok kregen we toen Hyasinta (16) vertelde dat ze erg in de rats zat over een mogelijke besmetting met Hiv/Aids. We merkten dat haar studieresultaten achteruit gingen en dat haar duidelijk iets dwars zat. Toen fr. Ferrington bij haar aandrang te vertellen wat, bekende ze alles: 'Father, u weet dat we thuis arm zijn. Mijn vader kan niet rondkomen en we hebben niet genoeg te eten. Faith groeit niet omdat ze niet genoeg te eten krijgt....iedereen maakte zich zorgen om haar en ik ook. Ik doe alles voor mijn kind.....dus heb ik besloten 'hulp van mannen' te accepteren'. Ze bekende met verschillende mannen naar bed te zijn geweest om Faith, haar twee jaar oude dochtert, te eten kunnen geven. Toen de HIV test negatief uitviel, was ze uiteraard enorm blij. De rector vertelde haar naar de kapel te gaan, God te danken en het nooit meer te doen. 'En als je een probleem hebt, kom dan naar ons toe!'

Deze oproep is vaak aan dovemansoren besteed. We weten dat we slechts het topje van de ijsberg zien, maar kunnen alleen achteraf reageren zolang de studenten zwijgen. Vlak voor Pasen liep het dan ook echt mis. Een studente die vorig jaar haar vader heeft verloren, Linda, nam voor ze naar het centrum kwam 31 valium pillen in. Met spoed hebben we haar naar het ziekenhuis moeten brengen. Na twee dagen ging het weer wat beter met haar. Vooral de bezoeken en aandacht van fr. Ferrington, als rector en spiritueel begeleider van de studenten, leken haar te helpen. We zagen het als teken dat haar actie waarschijnlijk niet meer was dan een wanhopige schreeuw om aandacht... een vorm van aandacht die veel van onze studenten thuis moeten missen, namelijk

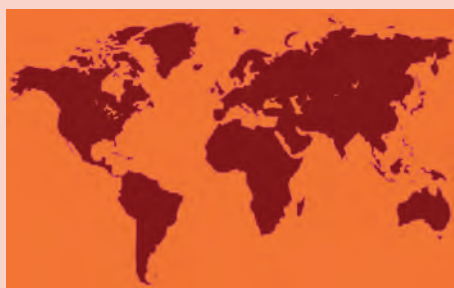
in de vorm van een luisterend oor, begrip en aanmoediging. Hoewel het de problemen niet als lucht zou doen verdwijnen, zagen we in persoonlijke aandacht wel een mogelijkheid om in te grijpen. Op de maandag voor Pasen hebben we uitgebreid de tijd genomen voor persoonlijke- en groepsgesprekken in combinatie met sport & spel. Uiteraard zat in de spellen ook een leerelement. Hoogtepunt voor de jongens was een kussengevecht waarbij twee jongens op een balk zaten en elkaar eraf mochten 'slaan.' In het eropvolgende spel – drieënig voetbal – moesten deze zelfde 'vijanden' echter in koppels aan elkaar vastgebonden spelen. Na veel gelach hebben we uiteindelijk de koppels bij elkaar gestoken en gesproken over hoe we met problemen moeten omgaan. De vrouwelijke docenten vertelden hen dat ze niet lang met problemen hoeven rond te lopen, maar dat we graag helpen. Ook hebben we geprobeerd duidelijk te maken hoe belangrijk het is dat studenten elkaar helpen... en dat dit soms inhoudt dat je op de leraar afstapt om medestudenten tegen zichzelf in bescherming te nemen. De meiden leken dit redelijk te vinden en hebben het meegenomen in de afsluitende 'scholierenbespreking', waar wij ons als leraren bewust buiten hebben gehouden.

Na alle emotie en hectiek besloten we de bergen in te gaan en met Franciscaanse zusters in alle rust de Goede Week en Pasen te vieren. In deze tijd hebben we veel voor onze studenten gebeden. Nadenken over de dood en verrijzenis van Jezus heeft ons dit jaar bijzonder geraakt. Problemen, ziekte en armoede kunnen onze studenten en onszelf tot wanhoop drijven. Maar juist in de Paastijd zien we dat God ons altijd een nieuw begin geeft. En daarvan willen wij getuigen! We willen deze nieuwsbrief dan ook afsluiten met te danken. Allereerst God, voor Zijn Voorzienigheid. Daarna naar onze collega's, die God in goede en slechte tijden danken en de boodschap "God is midden onder ons, maak je geen zorgen" uitdragen. We leren in dit opzicht veel van hen. Tot slot willen we jullie allen danken voor alle steun die we maar mogen blijven ontvangen in de vorm van giften en gebed. Hartelijk bedankt en tot het volgende missieverslag!

Dennis en
Sascha

Sinds kort hebben we een ontmoetingsplek op <http://huiskamerpeters.blogspot.com>

MEER FIDESCO NEDERLAND: FAMILIE WELLING IN SURINAME

Op 1 april zijn Henk en Nelly Welling met hun drie kinderen vertrokken voor een tweejarige missie in Suriname. Henk helpt een bejaardentehuis in Paramaribo naar verpleeghuis om te schakelen. Hij zal het aanwezige personeel bijscholen en assisteert in de organisatie. Nelly werkt als arts op een van de 56 posten van de medische zending, die de gezondheidszorg organiseert voor de districten Brokopondo en Sipalawin. Meer informatie kunt u lezen op de website van Fidesco: www.fidesco.nl